

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

טז.

- 1 עד זה מדבר וזה בא ויאמר אש אלהים ונפלה
- 2 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 3 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 4 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 5 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 6 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 7 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 8 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 9 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 10 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 11 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 12 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 13 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 14 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 15 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 16 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 17 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 18 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 19 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 20 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 21 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 22 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 23 ויאמר אש אלהים ונפלה
- 24 ויאמר אש אלהים ונפלה

מעין העולם הבא. כדכתיב (וימני לה) הרה ויולדת יחדו הריון ולידה ציוס אחד הכי דרשינן ליה זמסכת שבת (דף ל:): הכי גרסינן **זמסכתא** **מנא** יורד ומתעב ועולה ומרגזי נוטל רשות ונוטל נשמה. [וה"פ] יורד למטה ומתעב את הצריות למטות ועולה למעלה ומרגזי את חמת המלך בהשגנותו נוטל ממנו רשות להרוג את החוטא מכיון שנתנו רשות דכתיב ומסיתני צו: לערו של שטן. שהחזק לשמור את נפש איוב שלא תאל: אלמא בזידיה קיימא. ליתול את הנפש ומתפלל: **להפוך קערה על פיה.** (א) לשקול כל כבוד שחירף וגדף: **לפטור את כל העולם ונול.** מלינו של הקד"ה לומר שאנוסין הן ע"י הקד"ה שברא (א) ויהי קאמר על דעתך כי לא ארשע אס היית חפץ לא הייתי רשע: **בראש שור נפרסוס סדוקוס וחמור נפרסוס קלוטוס.** את זה עתה ואת זה עתה הכל בא על ידך אתה בראש צו סימני הטומאה: **בראש דיקוס.** ע"י יצר טוב: **בראש רשעים.** על ידי יצר הרע לפיכך אין ניול מידך כי מי יעבד אנוסין הן החוטאין: **ברא לו סורה.** (א) הן תזלין שהיא מנצלת את הרקויה עבירה כדאמר בעלמא (קדושין דף ל:): אס פגע בך מנוול זה משכהו לצד המדרש אס אבן הוא נימוח כ"י הלכך לאו אנוסין נינהו שהי יכולין להזיל עמלן: **ברכה אוזב.** שהיא סבור שהיא אוזב את שדה: **שדי שמיא עלווה.** אומר שהיא קרובתו או מדבר זה להשיאנה: **סדוקוס כלפי שמיא.** מדבר לפני השכינה כאלם המנווחם לחזירו בא ונשקול מי חייב לחזירו: **מן סדוקוס.** לשון שיער כדקמני הרבה נימין נרלתי כאלס: **מעטשטוס אס הארץ.** עושות את הארץ כטיט: דקון

בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתגנה (ב) ובשעה שבקש לקבור שרה לא מצא מקום לקבורה ולא הרהר אחר מדותיך ויאמר ה' אל השמן השמת לך אל עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו' ועודנו מחזיק בתומתו ותסיתני בו לבלעו חנם אמר רבי יוחנן אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו כאלם שמיסיתין אותו וניסת ובמתנתא תנא יורד ומתעה ועולה ומרגזי נוטל רשות ונוטל נשמה ויען השמן את ה' ויאמר עור בעד עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו אולם שלא נא ידך וגע אל עצמו ואל בשרו אם לא (ג) (על) בניך יברכך ויאמר ה' אל השמן הגו בידך אך את נפשו שמור ויצא השמן מאת פני ה' וידך את איוב וגו' אמר רבי יצחק קשה עזרו של שמן יותר משל איוב משל לעבד שאמר לו רבו שבור חבית ושומר את יינה אמר ר"ל הוא שמן הוא יצר הרע הוא מלאך המות הוא שטן דכתיב ויצא השמן מאת פני ה' הוא יצר הרע כתיב והם (ק) רע כל היום וכתיב הכא (רק את נפשו שמור) [ז"ק אליו אל תשלח ידך] הוא מלאך המות דכתיב (רק) [אך] את נפשו שמור אלמא בזידיה קיימא א"ר לוי שמן ופנינה לשם שמים נתכוונו שמן כיון דחויא להקדוש ברוך הוא דנפיה דעתיה בתר איוב אמר חס ושלום מינשי ליה (א) לרחמנותיה דאברהם פנינה דכתיב (כ) וכעסתה צרתה גם כעס בעבור הרעימה דרשה רב אחא בר יעקב בפפוניא אתא שמן נשקיה לכרעיה (ב) ככל זאת אל חטא איוב בשפתיו אמר רבא בשפתיו לא חטא כלבו מאי קאמר (א) ארץ נתנה ביד רשע פני שופטיה יכסה אם לא אפיו מי הוא אמר רבא בקש איוב להפוך קערה על פיה אמר ליה אביי לא דבר איוב אלא כנגד השמן כתנאי ארץ נתנה ביד רשע רבי אליעזר אומר בקש איוב להפוך קערה על פיה אמר לו רבי יהושע לא דבר איוב אלא כלפי שמן (א) על דעתך כי לא ארשע ואין מידך מציל אמר רבא בקש איוב לפטור את כל העולם כולו מן הדין אמר לפניו רבוננו של עולם בראת שור פרסותיו סדוקות בראת חמור פרסותיו קלוטות בראת גן עדן בראת גיהנם בראת צדיקים בראת רשעים מי מעכב על ידך ומאי אהדרו ליה חכריה [דאיוב] (א) אף אתה תפר יראה ותגרע שיחה לפני אל ברא הקדוש ברוך הוא יצר הרע (א) ברא לו תורה תבלין דרש רבא מאי דכתיב (ב) ברכת אוזב עלי תבא ולב אלמנה ארנין ברכת אוזב עלי תבא מלמד שהיה גזול שדה מיתומים ומשבויה ומחזירה להן ולב אלמנה ארנין דכל היבא דהוה (א) (איבא) אלמנה דלא הוו נסכי לה הוה אוזל שדי שמיא עילוה והוה אתו נסכי לה (א) לו שקול ישקל כעשי והותי במאזנים ישאו יחד אמר (א) רב עפרא לפומיה דאיוב חברותא כלפי שמיא (א) (א) לו יש בנינו מוכיה ישת ידו על שנינו אמר (א) רב עפרא לפומיה דאיוב כלום יש עבד שמוכיה את רבו (א) ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה אמר רבא (א) עפרא לפומיה דאיוב איהו באחרניתא אברהם אפילו בזידיה לא איסתכל דכתיב (א) הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את מכלל דמעיקרא לא הוה ידע לה (א) כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה אמר רבא מכאן שכפר איוב בתחיית המתים (א) אשר בשערה ישופני והרבה פצעי חנם (א) אמר רבה איוב בסערה חרף ובסערה השיבוהו בסערה חרף דכתיב אשר בשערה ישופני אמר לפניו רבוננו של עולם שמא רוח סערה עברה לפניך ונתחלף לך בין איוב לאיוב בסערה השיבוהו דכתיב (א) את איוב מן הסערה ויאמר [וגו'] (א) אור נא כגבר חלציך אשאלך והודיעני אמר לו הרבה נימין בראתי באדם וכל נימא ונימא בראתי לה גומא בפני עצמה שלא יהו שתי יונקות מגומא אחת שאלמלי שתי יונקות יונקות מגומא אחת מחשיכות מאור עיניו של אדם בין גומא לגומא לא נתחלף לי בין איוב לאיוב נתחלף לי (א) (א) מי פלג לשמך תעלה [וגו'] הרבה טיפין בראתי בעבים וכל טיפה וטיפה בראתי לה דפוס בפני עצמה כדי שלא יהו שתי טיפין יוצאות מדפוס אחת שאלמלי שתי טיפין יוצאות מדפוס אחד מוטשטשות את הארץ ואינה מוציאה פירות בין טיפה לטיפה לא נתחלף לי בין איוב לאיוב נתחלף לי מאי משמע דהאי תעלה לישנא דדפוס היא אמר רבה בר שילא דכתיב (א) ויעש תעלה כבית סאתים זרע ודרך לחזיו קולות הרבה קולות בראתי בעבים וכל קול וקול בראתי לו שבויל בפני עצמו כדי שלא יהו שתי קולות יוצאות משבויל אחד שאלמלי שתי קולות יוצאות משבויל אחד מחריבין את כל העולם בין קול לקול לא נתחלף לי בין איוב לאיוב נתחלף לי (א) הידעת עת לדת יעלי סלע חולל אילות תשמור יעלה זו אכזרית על בניה בשעה שכורעת ללדת

ח"ו מנישי ליה לרחמנותיה דאברהם. כתי שלח ידך שמה לפני אלתיס וזמנו של אלתיס (איוב א: ז) בספריא. שהיה רב בפפוניא (קדושין דף טו: ט) ונפשו משער מן הסערה. לומר משער הלאס או משיק משונה (דהו (א))

רבינו גרשום

מעין העולם הבא. שלאחר תוכיח הירששה חזון רועות על ידיון מיה ויהיה שבו יוצא ורעות. וכן כתיב לעולם הבא ונשח חרש בקורב (עמו ט) כדאמר שופטיתן אותו. אחרים וניסת על ידיו: כעבור הרעימה. מה רעמים הללו לעולם אי אפשר כלא מסר כן היתה מורגמת ומכשפת אותה כדי שתבקש רחמים עליה שיחיה לה ולדות: חלמי כלבו חטא. שהיה מחשב לבלעו על (פי) הבורא דברים אשר לא כן: להפוך קערה על פיה. להפוך יראת ה' העולם. כלומר שלא עשית דין אמת: על דעתך כי לא ארשע. לומר בידך לבות בני אדם אם היה ברעך לה להטותו לטובה אל היה רשע ובעבור שלא עשית דין אין מידך מציל: מי מעכב על ידך. שלא תתן לרשע לב צדיק: אף אתה תפר. כשתאמר כן תפר יראת חטא מבני אדם ותגרע תפלה מהם: ברא לו תבלין נגדו. ככלל שהגל בידו אדם יפסוק בתורה ויהיה צדיק: כשמחזיר שדוה משובחת. שהוא היה סבור שגדלה לו: שדי שמיא עילוה. היה מוציא שם שהוא קרובתו: אחרותא כלפי שמיא. דקאמר ישאו יחד: הנה נא ידעתי. כשראה בכוחה במים: ויעש תעלה. דפוס סילוק לשמך המים:

18 קלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה איוב ט ז 19 אשר בשערה ישופני וזרקה פצעי חנם: איוב ט י 20 ויען י את אישית מן הסערה ויאמר: איוב לח א 21 אך נא כגבר חלציך ואשאלך והודיעני: איוב לח ב 22 מי פלג לשמך תעלה ודרך לחזיו קולות: איוב לח כה 23 ויבנה את האבנים מזבח בשם יי ויעש תעלה כבית סאתים זרע קבין לפומיה: מלכים א יח לב 24 וידעתך עת לדת יעלי סלע חולל אילות תשמור: איוב לט א